

A számok ékesebben beszélnek minden külön tájékoztatónál s igazolják azt, hogy az a küzdelem, amit a behozatal apaszása érdekében folytattunk és folytatunk, nem eredménytelen munka s az ország gazdasági mérlegében igen súlyos számokkal jelentkezik.

Nem kevésbé vagyunk büszkék a fűrészelt fenyőfa-behozatal apadásánál arra a szaporulatra sem, amit a gömbölyű fenyőfa-behozatal mutat fel, mert az az 1200 vasúti kocsirakomány többlet a múlt évvel szemben legalább 150.000 pengővel több munkaalkalmat jelentett elsősorban az alföldi magyar munkáskezeknek.

S ha már ennél a kérdésnél tartunk, akkor kötelességünk elismeréssel megemlékezni a földművelésügyi minisztériumnak arról a két tisztviselőjéről: Papp Béla miniszteri tanácsosról és Pászthory Ödön erdőtanácsosról, akiknek a szívós munkája és küzdelme vezet elsősorban az ilyen eredményekhez.

Ezeknek a küzdelmeknek az eredményét a magyar műfatermelés már néhány éve érzi és már ezideig is igen sok hasznát látta.

Akácnemelési kísérletek Kompolton

írta: Fleischmann Rudolf.

Ha elgondoljuk, hogy a növénynemelés a gyakorlati mezőgazdaságban mily hasznos eredményeket mutat fel, egyben meg kell állapítanunk, hogy az alkalmazott örökléstan mint hasznos irányzat az erdészeti növényeknél, vagyis a fanevelés terén csekély kivétellel még általánossá nem válhatott. Az erdészet terén elismernek bár bizonyos éghajlat okozta változatokat, amelyek bizonyos éghajlati viszonyok hatása alatt jöttek létre, s öröklődő tulajdonságokká váltak, ennek ellenére semmi okunk sincs arra, hogy kétségbe vonjuk, miszerint az erdészeti növények a genetika törvényeinek ugyanúgy alá vannak vetve, mint az összes többi növények. *Vilmorin* Les Barris-ban már a múlt század első negyedében származási kísérleteket végzett az erdei fenyőnek francia, német és orosz (Riga) származékaival, amely kísérletnél a keleti (Riga) származású vált be legjobban. A különbözőzetek a második generációban is öröklődtek. Ezeket a kísérleteket nem méltatták

kellő figyelemre. Az ezt követő években az ilyenmő egyéb kísérletek is ugyanilyen sorsban részesültek. Ezek az elszórt kísérletezések egyébként növénynemesítői szempontból nem voltak kutatás tárgyává téve s így igazán nem csodálkozhatunk, hogy ezen a téren, vagyis az erdei fák céltudatos nemesítése terén még a kezdet kezdetén állunk. Hogy az erdei fák nemesítésével elsősorban is mezőgazdasági szakemberek foglalkoztak, mint például Németországban a sajnos, korán elhunyt *Lochow*, aki az erdei fenyő nemesítése terén ért el eredményeket, ennek oka, hogy erdészeti részről a növénynemesítés jelentőségét addig kellőképpen nem ismerték fel. *Lochow* eredményei az erdészet érdeklődését is felkeltették, ami az *eberswalde*-i állami erdészeti növénynemesítés megalapítására vezetett. Németországban ezt követőleg *Werner-Schmidt*, *Wettstein-Westersheim*, *Fischer* és másoktól közlemények jelentek meg. *Wettstein* már akkor foglalkozik a nyárfa nemesítésével, ezzel kapcsolatban *Populus alba*- és *P. tremula*-keresztezésekkel. Mellékesen megjegyezzük, hogy *Wettstein*, úgy látszik, nem ismerte *Gombocz E.* idevágó munkáját. Gembloux-ban (Belgium) *Poskin A.* és *Fouarge J.* néhány év óta a *Quercus pedunculata* és a *Qu. sessiliflora*-val foglalkoznak növénynemesítési szempontból. E rövid cikk keretei között nem adhatunk teljes képet az ezirányú munkálatokról s így elegendőnek tartottam a fentiekre rámutatni.

A fanemő növények nemesítése, bár emberöltőt meghaladó időt követel, mindazonáltal már a kezdő munkálatoknál sok oly jelenséggel találkozunk, amelyek alapot nyújtanak annak megítélésére, hogy a szóbanforgó nemesítési munkálatok sikereseknek vagy sikerteleneknek ígérkeznek-e. Az idevágó külföldi munkálatok és annak beismerése által serkentve, hogy nálunk, Magyarországon a fahozam megjavítása és emelése még abban az esetben is elsősorú gazdasági tényező lesz, ha majdan elvesztett erdőterületeinknek ismét birtokába juthatunk, 1930-ban megindítottam az akác (*Robinia pseudoacacia*) nemesítését célzó, első kísérleteimet.

Anyaggyűjtés céljából 21 környékbeli anyafa magját gyűjtöttem össze, az anyafák (elitek) száma azóta 47-re emelkedett. Összehasonlítás céljából az északamerikai Egyesült-Államok különböző részeiből szintén szereztem vetőanyagot ottani szakemberek szívessege folytán. Az 1932. évi eredményekről a „Züchter” című

szakfolyóirat tavalyi évfolyamában számoltam be rövid jelentés keretében. A nemesítési munkák technikai keresztülvitelét bár a fanevelési eljárásokhoz kell hozzádomítanunk, mégis a pontosság érdekében *Roemer* ama szabályaihoz is igazodnom kellett, amelyek a mezőgazdasági növénykísérletekre vonatkoznak és így a lehetőség szerint ezeket a tenyészfaiskola munkálataira is átvittem. A kikelt magoncoknak egyenletesen elosztott állást biztosítandó, a vetést 1 m sortávolban, a sorokban pedig egymástól 50 cm-re eső fészkekben eszközöltük. Minden egyes anyafa magja külön-külön tenézsorba vettetett el 3 ismétléssel. A magot vetés előtt leforráztuk. Ez az eljárás jóval magasabb csirázási %-ot eredményezett és a fiatal növények gyorsabban fejlődtek, ami egyébként közismert tény. Igyekeztünk minden erővel az összes kikelt csemetéknek lehetőleg egyforma fejlődési lehetőséget nyújtani.

Az ivadékok csekély számának ellenére, már az első évben felületes megtekintésre is megállapítható volt az egyes törzsek magoncainak egymástól való különbözősége, mert egyenletesen kiváltak magasabb és alacsonyabb növésű törzsek, miként ezt 1. sz. ábránk igazolja.

1. sz. ábra.

A vegetációs eredmények pontos megállapíthatása céljából az egyes csemetéken különböző időpontokban méréseket eszközöltünk és pedig: megmértük a törzs vastagságát a föld fölött 5 cm magasságban, a csemeték hosszát a föld színétől a legfelsőbb hajtás csúcsáig. Az oldalhajtás képződésére vonatkozó eltérő hajlamosságot aként állapítottuk meg, hogy az 1933. év decemberében végrehajtott mérések alkalmával az összes oldalhajtásokat levágtuk és súlyukat lemértük.

1. sz. táblázat.

Az I. sz. kísérlet néhány ivadékanak átlagértéke.

Az ivadék származása	1932.		1933.		
	Hosszúság cm \pm m	Törzs- vastagság mm \pm m	Hosszúság cm \pm m	Törzs- vastagság mm \pm m	Átlagsúlya dkg növ. \pm m
Washington	166.6 \pm 9.0	18.2 \pm 0.2	270.6 \pm 6.87	29.9 \pm 0.99	49.7 \pm 3.93
Anyafa XIII.	146.7 \pm 3.6	19.3 \pm 0.5	282.4 \pm 7.47	32.4 \pm 1.16	54.7 \pm 1.16
Anyafa I.	157.7 \pm 1.9	18.7 \pm 0.1	263.8 \pm 11.35	29.9 \pm 1.72	48.6 \pm 1.11
East Lansing	134.0 \pm 3.1	18.0 \pm 0.5	251.6 \pm 8.84	28.7 \pm 1.44	35.3 \pm 3.28
Anyafa VII.	133.6 \pm 1.7	17.5 \pm 0.4	248.6 \pm 12.57	28.9 \pm 1.99	34.7 \pm 6.44
Anyafa XVII.	131.2 \pm 2.2	16.4 \pm 0.9	244.4 \pm 12.28	29.6 \pm 2.05	47.0 \pm 2.31

Fenti táblázat megérthetése érdekében megjegyezzük, hogy az első év végével a tenyészsorokból minden második fácskát eltávolítottunk, úgy hogy 1933-ban ezek a tenyészsorokban egymástól 1 m távolságra állottak. A csemeték ekként eléggé szabadon fejlődhetnek, mert mindegyikre 1 m²-nyi tenyészterület esett. A táblázatban szereplő adatok csak kivonatosak s a legnagyobb különözetre vonatkoznak. A Washington jelzésű anyag ottani állami erdőszetből származik, a sorrendben negyedik East Lansing magját a hasonló nevű egyetemről, Michigan-ből kaptam. Ez a két magminta tulajdonképpen az illető származási hely átlagos mintájának tekinthető és így a belőlük származó csemeték is csak populációt képeznek, a többi tenyészsorok azonban az itteni megjelölt anyafák közvetlen tiszta leszármazottai.

A táblázat adatai világosan igazolják, hogy az egyes anyafák remzedékei mily jelentékeny mértékben különböznek egymástól.

Ha mostanság komolyan foglalkozni kívánunk kultúrnövényeink téteményképességének kísérlettechnikai szempontból való helyes megítélése és értékelésével, el nem kerülhetjük a kísérleti eredmények megbízhatóságának matematikai felülbírálását. Ennél az oknál fogva a táblázatokban az eredményadatokat mellett feltüntettem az ezekre vonatkozó közepes hibát is, hogy a kísérletnél mutatkozó különbsétek ellenőrzése lehetővé tétessék. Ez az ellenőrzés a következő képlet alapján történik:

$$\text{„m Diff} = \sqrt{(m^2_1 + m^2_2) \text{”}}$$

mely szerint két átlagadatnál mutatkozó különbszet közepes hibája egyenlő a két adatnak négyzetre emelt közepes hibájuk összegéből kivont négyzet gyökével. Továbbá: egy különbszet csak akkor tekinthető biztosnak, ha a vele járó közepes hiba ebben a különbszetben legalább kétszer benne foglaltatik. (*Roemer*: Der Feldversuch.)

A bennünket ebből a tekintetből érdeklő különbszetek a reájok vonatkozó $\pm m$ értékkel a 2. táblázatban foglaltatnak. Ebből a következő tanulságokat meríthetjük: biztosan megrögzíthető különbszetek találhatók az utódokra vonatkozó átlagértékeknél és pedig nemcsak egyes különböző anyafák (hosszúságadatai) leszármazottainál, de a különböző származási helyek anyagából származó utódoknál is. (Washington—East Lansing.) A fejlődés ritmusa terén is lényeges különbszeteket állapíthatunk meg: egyik esetben (I., ellentétben a VII. és XVII. számúakkal) intenzívebb hossznövekedést állapíthatunk meg az első évben, másik esetben (III., ellentétben a VII. és XVII. számúakkal), ugyanezt a második évre vonatkozólag szögezhetjük le. A törzsvastagságra vonatkozó különbszetek a kezdeti időszakban, miként láthatjuk, nem szembeszökőek. Úgy látszik, hogy a XIII. sz. anyafa ivadékeinál a vastagsági irányban való gyorsabb fejlődés tipikus. A kompolti[®] anyafák származékai között ezek az ivadékok vezettek e tulajdonság terén mindkét évben és pedig 19.5, illetve a 32.44 milliméterrel. Rendkívül érdekes a táblázat utolsó rovatában a három vezető törzsnek (I., XIII. és Washington) biztos fölénye a csekélyebb adatokat felmutató többi törzsek felett. A XVII. számú törzs kivételt képez, ez alacsony, vékonytörzsű, erősen elágazó típus.

2. sz. táblázat.

Az I. sz. kísérlet néhány ivadék tulajdonságai közötti
különbsétek és a hozzátartozó közepes hiba (\pm m).

Összehasonlított ivadékok	1932. Hosszúság cm		1933. Hosszúság cm		1933. Oldalágak súlya növényenként dkg	
	külön- bőzet cm	\pm m	külön- bőzet cm	\pm m	külön- bőzet dkg	\pm m
Wash.—East Lansing	32.6	9.5	19.—	11.2	14.4	5.1
XIII—VII -- --	13.1	4.—	32.8	14.6	20.0	6.5
XIII—XVII -- --	15.5	4.2	38.—	14.3	7.7	2.6
I—VII -- --	24.1	2.—	15.2	16.9	13.9	6.5
I—XVII -- --	26.5	2.9	19.4	16.7	1.6	2.6
Összehasonlított ivadékok	1932. Törzsvastagság mm		1933. Törzsvastagság mm			
	külön- bőzet mm	\pm m	külön- bőzet mm	\pm m		
Wash.—East Lansing	0.2	0.5	1.2	1.8		
XIII—VII -- --	1.8	0.6	3.5	2.3		
XIII—XVII -- --	2.9	1.03	2.8	2.9		
I—VII -- --	1.2	0.4	1.0	2.6		
I—XVII -- --	2.3	0.9	0.9	2.7		

Ez a tipikus elágazódás, mely a kiválasztott anyafak egyes nemzedékeinél tapasztalható, összeköttetésben látszik lenni a törzs hossz- és szélességi irányú fejlődési hajlamával. A növénynevelésnél a *Bravais* által lefektetett számítási módszer is használatos a tulajdonságok korrelációjának megállapításánál. Itt csak röviden megjegyzem, hogy a hossz- és szélességi irányban való fejlődés vizsgálatánál a vegetáció első két esztendejében jelentékeny korrelációt állapíthattam meg. A fejlődés második évre vonatkozó korrelációs tényezői szám alacsonyabb volt az első évinél, bizonyára az elágazódások következtében.

Az egyes ivadékok közötti különbözőségek kutatásánál a tükör nagysága meglehetősen variáló tulajdonságnak bizonyult.

Morfologiai szempontból a tüskéket átalakult pálhaleveleknek tekinthetjük s ugyanúgy, mint más növények igazi pálhalevelei, a növényváltozatok jellemzésére vonatkozólag használható alapot nyújthatnak. A tüskemintákat az egyes növényekről az első év végén, a tüskék teljes kifejlődését követőleg a legfelső, teljesen kifejlődött levélnél szedtük le. A különbözőségek feltűnően mutatkoztak úgy a tüskék alakja, mint azok nagysága tekintetében. Alábbi összeállításban néhány szélsőséges adatot mutatok be:

	Átlagos tüskehosszúság
	cm.
VII. sz. anyafa ivadékainál	2.05
XII. „ „ „	1.90
V. „ „ „	1.93
XVIII. „ „ „	1.92
I. „ „ „	1.29
XIX. „ „ „	1.16
XIV. „ „ „	1.16
376. „ „ „	1.16
XV. „ „ „	1.04

A mutatkozó különbségeket teljesen igazolja az átlagos közép-hibaszámítás eredménye. Ezeknek a látszólag csekély jelenségeknek növénynemesítői szempontból nagy jelentőségük van, mert utalnak annak lehetőségére, hogy a fehér akácnál a tüskék növénynemesítési eljárással nemcsak csökkenthetők, de esetleg teljesen el is tüntethetők. *Vadas* megemlékezik ugyan az akácról írt klaszszikus monografiájában az inermis (tüskétlen) változatról, de ez lényegében legfeljebb kertészeti szempontból érdemel figyelmet, mert a gyakorlati erdőkultúrában nem jutott jelentőséghez.

A kiválasztott anyafákról természetesen különböző feljegyzéseket készítettünk, a magnál mutatkozó különbségeket megállapítottuk s ezenfelül az anyafákat évenként újból átvizsgáltuk virágzóképeségük, levélfejlődés, egészségi állapot s növekvőképességükre nézve. A nemesítésnek a mai kezdő állapotában örökléstani biztos adatokról még nem számolhatunk be, de már az eddigi kísérletezésből azt a következtetést vonhatjuk le, hogy a *kezdeti fejlődés* és annak ritmusa különböző anyafák ivadékainál lényeges különbségek pozitív megállapítását teszi lehetővé, ame-

lyek elsősorban is a hosszirányú fejlődés mértékében jutnak kifejezésre. Ha a mai napon kellő óvatosságból előbbinél egyéb ténytet nem is kívánunk megállapítani, már ennek is meg van az a jelentősége, hogy egy akác-csemetekert beállításánál annak sikerére nézve nem közönyös, hogy pl. oly anyafákról szerezzük-e be a vetőanyagot, mint amilyenek a III., I., XIII. számúak vagy pedig olyanok, mint a VII. és XVII. számú anyafák. Csakhamar meg kell mutatkoznia, hogy ez a tapasztalt gyorsütemű kezdeti fejlődés megnyilvánul-e majd a fejlődés további éveiben is? Továbbá nyilvánvalóvá kell válnia annak is, vajjon ugyanez a tulajdonság a következő generációnál is tapasztalható lesz-e, amit az akácánál könnyen megérthetünk, minthogy *Vadas* is megemlíti, hogy a hatéves fiatal fákról már magot lehet nyerni.

Már most reá szeretnék mutatni a nemesítés folyamán az akácánál is kihasználható ama lehetőségre, ami a *heterosis* alkalmazásában rejlik. Heterosis alatt értjük az életképességnek azt a kisebb-nagyobb mértékű felfokozódását, amely a keresztezést követő első generáció fejlődésénél szokott megnyilvánulni. Miért ne vonnánk be kísérletezéseink körébe ezt az igen érdekes és nagyértékű jelenséget a hazai viszonyaink között oly fontos növényünkre vonatkozólag is, mint amilyen az akácfa?

Az anyafák megfigyelésénél feltűnt, hogy a mi fehérvirágú akácunknál vannak oly egyedek, amelyek évenként gazdagon virágzanak és sok magot érlelnek, viszont ezekkel ellentétben olyanok is, amelyek évenként következetesen igen szegényesen virágzanak. E két véglet: egyrészt inkább az ivari, másrészt a vegetatív irányt képviselő egyedek közé esik az átmeneti alakzatoknak igen gazdag sorozata, amelyek többé vagy kevésbé képviselik a két szélső irányt vagy mint átlagnövények átmeneti alakoknak tekinthetők a két irányzat között. Meg kell tehát vizsgálnunk, hogy a nemesítésnél melyik irányzatot kövessük, hogy akácállományunkat úgy gazdaságosság, mint minőség szempontjából megjavíthassuk.

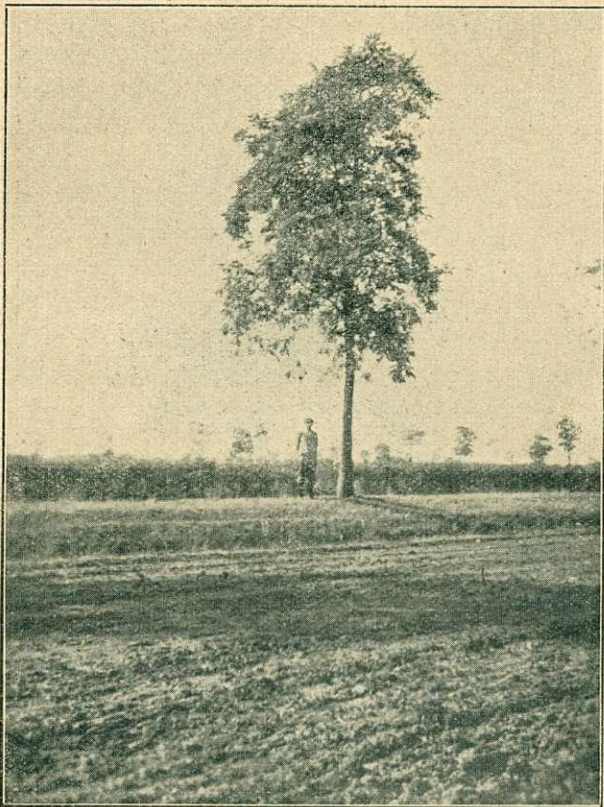
Egy fontos megfigyelésre kívánok még rámutatni. Ez egy fényiloncának (*Etiella Zinckenella* Tr.) kártétele az érésben levő hüvelyekben. E rovar előfordulása úgy látszik, hogy az éghajlattal áll kapcsolatban, mert pl. az Alföldön alig találunk oly akác-hüvelyt, amelyet ennek az iloncának lárvája meg nem károsított

2. sz. ábra. VII. sz. anyafa.

volna, addig a hűvösebb éghajlatú északi dombvidékünkön alig mutatkozik ez a kártétel. Michiganból származó akáchüvelyekben egyetlen megrágott, romlott szemet nem találtam. Legyen ez ujjmutatás részünkre is, hogy majdan az értékesebb nemesített törzseinket magnyerés végett oly vidékekre telepítsük, ahol ez a rovar nem fordul elő. Ennélfogva már most kívánatos volna hazánkban ennek a kártevőnek ökológiai elterjedési határvonalait megállapítani.

Egy további feladat volna ökológiai szempontból hazai viszonyaink között a szárazságtűrő formák kitenyésztése. Erre vonatkozólag megjegyzem, hogy 1933. évben száraz homoktalajon is létesítettem akáciskolát s itt más törzsek mutattak erősebb kezdeti fejlődést, mint a kötöttebb vályogtalajon. Így például egy

3. sz. ábra. III. sz. anyafa.

amerikai subtropikus eredetű származék, amely a kötött talajon fejlődésében tetemesen hátramaradt, a száraz homoktalajon kitűnt jó hosszfejlődési képességével. Magas fokban száraságtűrő törzseknél különös figyelmet érdemel a gyökérfejlődés tanulmányozása a különböző talajokon, mint ahogyan azt *Magyar Fát* végezte különböző fanemeken szik- és egyéb talajokon létesült faiskoláknál.

Miként már említettem, kísérletezéseim jelenlegi állapotában még szakszerű örökléstani tapasztalatokról mindaddig nem beszélhetünk, amíg az egyes nemesített tiszta törzsek el nem érik azt a kort, amelynél azokat már valószínűleg biztosabban ítéljük meg. De szabadjon énhány anyafa fényképének bemutatásával rámutatni, hogy mennyire fontos az anyafákról feljegyzése-

ket és felvételeket készíteni abból a szempontból, hogy később, az utódok megítélésénél ezzel is kellő támpontokat nyerjünk.

Mindkét bemutatott anyafa hasonló korú, egy és ugyanazon a talajon fejlődtek a kompolti m. kir. növénynemesítő telep tenyészkertjének határvonalán.

A III. számú anyafa származékainak átlagos hossza 1933 decemberben 277.1 cm, az oldalágak súlya 29.7 dekagramm. Ugyanezek a számadatok a VII. számú anyafa ivadékeinál átlag 248.6 cm, illetve 39.7 dekagrammra rúgnak, tehát a hossznövekedés átlaga tekintetében úgy aránylik a VII.:III. két ivadék egymáshoz, mint 100:111.4-hez, az elágazások tekintetében pedig, mint 100:74.8-hoz.

Ha a két anyafát vizsgáljuk, már szinte kísértésbe jövünk, hogy a szülők „vonásai”-ból a „gyermekeik” tulajdonságaira következtető jeleket fedezzünk fel.

A VII. számú anyafánál, amely a legrosszabb ivadékok egyikét szolgáltatta, feltűnik koronájának nyomott fejlődése, el-léntétben a III. számú magasbatörő fejlődési alakzatával. Talán mégsem egészen véletlen dolog, hogy az alacsony, széleskoronájú fa ivadécai már kora fiatalságukban sokkal nagyobb eréllyel fejlesztenek oldalágakat, ahelyett, hogy nagyobb arányú hossznövekedésre törekednének. Ebből természetesen szabályt nem alkot-hatunk, mert a phaneotypus egymagában nem irányadó az át-öröklésre nézve, függvén ez a genetikai adottságoktól, melyeket épp a szóbanforgó örökléstani kísérleteink útján kívánunk ki-kutatni.

E szerény kísérletezésből talán mégis azt a meggyőződést méríthetjük, hogy érdemes lesz a magyar erdőgazdaság, de mező-gazdaságunk érdekében is ezeket a munkálatokat alkalmas me-derben folytatni.

Remélem, hogy közleményemben rámutathattam, hogy Ma-gyarország ez értékes fanemének a növénynemesítői munkásság körébe történő bevonásával eredményesen dolgozhatunk a magyar jövőért. Szabadjon végezetül e helyütt is köszönetemet kifejezni Bíró Zoltán miniszteri tanácsos úrnak, az Országos Magyar Erdészeti Egyesület igazgatójának ama szíves engedélyéért, hogy mint az erdészeti szakmán kívülálló egyén kísérletezéseimről en-nek az előkelő szaklapnak hasábjain számolhattam be.

- Fischer, Gedanken zum Ausbau der Forstpflanzenzüchtung. Silva 1931.
 Fleischmann, Beiträge zur Robinienzüchtung. Züchter V. 1933.
 Gombocz E., Vizsgálatok hazai nyárfákon. Bot. Közl. XXV. 1928.
 Hegi, Flora von Mitteleuropa.
 Lochow, Einiges über Forstpflanzenzüchtung, Züchter I. 1929.
 Magyar P. Gyökérvizsgálatok csemetekerti és szikes talajon. Erdészeti kísérletek. XXXV. 1929.
 A. Poskin & J. Fouarge, Observations sur le plants de Chêne pedunculata (Quercus pedunculata) et de Chêne rouvre Ehrh. Qu, sessiliflora Salisb. en pépinière. Bull. de 1.
 Inst. Agronomique et des Stations Recherches II. vol. 1933. Gembloux, Belge.
 Roemer, Der Feldversuch, Arbeiten d. D. L. G. 304, 1930.
 Vadas Jenő: Az akácfa monografiája. Pátria, 1911.
 Werner—Schmidt: Forstliche Pflanzenzüchtung, Züchter II.
 Wettstein—Westersheim: Zur Frage der Züchtung von Forstpflanzen Zeitschr. f. Züchtung A XVIII. S. 357.
 Krenzungsmethode und die Bedeutung der. F. Bastarde bei Populus. Zeitschr. f. Züchtung A XVIII. S. 597.

Egy 117 esztendős erdőgazdasági üzemterv

Sopron vármegye déli szélén, Csáford község határában, a Répce-patak jobbpartján, a rétek közé ékelődik egy kis erdő.

Ez a kis erdő a Simon úri nemzetség ősi birtokaihoz tartozik.

Az a néhai Simon úr, aki 1817-ben az erdőt birtokában tartotta, már akkor jónak és szükségesnek látta arról egy kis gazdasági üzemtervet készíttetni.

Az üzemterv egy régi divatú, nagy, (25—40 cm.) bordásan merített, zöldesszürke színű, Pro patria víznyomású, egy ív papírra van írva. Szövege német. Táblázatos kimutatások nincsenek benne. Ez érthető is, hiszen az egész erdő 47.7 kat. hold.

A gazdasági terv megállapításai és rendelkezései 10 pontba vannak összefoglalva. Azok a következők:

1. pont alatt: a birtok fekvése, határai és kiterjedése;
2. alatt: az állományok részletes leírása, talajjellegzés; az eddigi gazdálkodás eredményei;
3. alatt: a vágásforduló és az évi hozam meghatározása;
4. alatt: vágások sorrendje, a túlkoros fáknak fokozatosan való, előzetes kiszedése;